

Arrest

nr. 83 325 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing wordt op 9 november 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art. 9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers gerespecteerd worden.” “In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.092009 tot 15.12.2009 behouden.

Betrokkene wenst in aanmerking te kernen voor de richtlijn van 1910712009 en roept criterium 2.8A in (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag — voor 18/3/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen) en criterium 28B (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 — modelarbeidscontract mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen).

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België. Betrokkene is reeds sedert 200412005 ingeschreven aan de Hogere Zeevaartschool voor een Bachelor scheepswerktuigkunde, maar er is weinig tot geen studievoortgang en betrokkene behaalde tot op heden geen enkel diploma. Het feit dat betrokkene naar België kwam om te studeren alsook enkele standaardverklaringen van personen die hij leerde kennen tijdens zijn studies en de voorgelegde arbeidskaart C en bewijzen van tewerkstelling als werkstudent zijn een logisch gegeven en vloeien voort uit de machtiging die in toepassing van artikel 58 (e.v.) van de wet van 15/12/1980 werd toegestaan in het kader van de studies.

De aangehaalde elementen van integratie zijn in die mate niet uitzonderlijk of getuigen van een duurzame lokale verankering. Dit wordt ook onderstreept door het ongunstige advies van de Burgemeester van de stad Antwerpen inzake de duurzame lokale verankering van betrokkene bijgevoegd aan zijn aanvraag. Betrokkene heeft hier geen eigen gezin of sociale banden die zich buiten de context van de studies situeren en een voldoende duurzaam karakter hebben neemt niet deel aan een verenigingsleven in België, heeft geen bewezen engagement om het Nederlands te leren. Uit de door betrokkene aangehaalde elementen blijkt dus nergens uit dat hij het centrum van zijn sociale, culturele, affectieve en economische belangen in België op een duurzame manier heeft gevestigd.

Wat het aangehaalde criterium 2.8B betreft dient bijkomend te worden opgemerkt dat betrokkene geen (model)arbeidsovereenkomst voorlegt die voldoet aan de voorwaarden van gesteld in artikel 1§1, 2° van het Koninklijk Besluit van 07/10/2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers

De arbeidsovereenkomst moet hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur zijn. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 0210511988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988.

De meest recente arbeidsovereenkomst die betrokkene voorlegt voor is een deeltijds contract voor bepaalde duur (150712009-> 15/08/2009).

Betrokkene voldoet dus evenmin aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in criterium 2.8B van de richtlijn van 19/07/2009 (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 — modelarbeidscontract - mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen). De aanvraag wordt verworpen.”

2. Over de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht (*audi et alteram partem*)”.

Ter adstruering van dit enig middel zet de verzoekende partij in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de Juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [. . .]”

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de Juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 21.10.2011) zowel de feitelijke als de Juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in Jmne en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. infine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest no 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.4. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

1.1.5. In casu zijn de bestreden beslissing van 2 1.10.2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11juni 2009, punt 2.3. infine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11juni 2009, punt 2.4. infine).

1.1.6. Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond niet lokaal verankerd te zijn in België;
- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond te voldoen aan het criterium 2.8.B van de instructie van 19.07.2009;

1.1.7. Ten eerste wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van het criterium 2.8.A. van de instructie van 19.07.2009 niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van het criterium 2.8.A. van de instructie van 19.07.2009 voldoet.

1.1.8. Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker niet en/of onvoldoende zou hebben aangetoond “duurzaam lokaal verankerd te zijn in België”; Verzoeker is duidelijk in zijn standpunt en is van oordeel dat hij weldegelijk duurzaam lokaal verankerd is in België. Verzoeker haalt de volgende elementen aan om dit te staven:

- verzoeker verblijft in België nu reeds meer dan 6 jaren en dit met het verblijfsstatuut van student.

Verzoeker vraagt zich af hoe het komt dat verwerende partij jaarlijks zijn studentenstatuut erkend en zijn verblijfskaart steeds verleng zonder problemen? Immers, liet gaat niet op dat verwerende partij het verblijf van verzoeker blijft verlengen en aan de andere kant zegt dat verzoeker niet duurzaam lokaal verankerd is;

- verzoeker diende op 09.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van de instructie van 19.07.2009; Het is pas op datum van 21.10.2011 — bijna 2 jaren na de aanvraag — dat verwerende partij stelt dat verzoeker niet zou hebben aangetoond duurzaam lokaal verankerd te zijn in België;

Deze houding (lees: modus operandi van verwerende partij getuigt van weinig goede trouw, aangezien in de instructie van 19.07.2009 uitdrukkelijk het volgende te lezen is (zie punt 1.1.9).

1.1.9. Ten derde stelt de instructie van 19.07.2009 uitdrukkelijk het volgende:

“[...] De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.
- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren. [...]”

Verder staat er het volgende te lezen in het vademecum van 21.09.2009 inzake de verduidelijking van de instructie van 19.07.2009:

[. . .]”

b) Specifieke procedure voor de lokale verankering

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals bepaald in de punten 2.8.A. of 2.8.B.), of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is.

- Indien het dossier in aanmerking komt en gegrond is, wordt de persoon geregulariseerd.

- Indien het dossier in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is: legt de minister het dossier voor aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen.

Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet. [...]”

1.1.10. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat wanneer het dossier van een aanvrager in aanmerking komt en niet kennelijk ongegrond is, dan wordt het dossier voorgelegd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die een niet bindend advies zal uitbrengen.

1.1.11. *In casu is er blijkbaar onduidelijkheid — langs de zijde van verwerende partij over de duurzame lokale verankering van verzoeker— zodat verwerende partij zonder maar zich redelijk en zorgvuldig te gedragen een weigeringsbeslissing neemt. In casu is het dossier van verzoeker niet kennelijk ongegrond (zelfs niet met die bewoordingen afgewezen in de bestreden beslissing) zodat minstens verwerende partij bij de minste twijfel minstens het dossier had moeten overmaken voor een advies bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zoals de instructie van 19.07.2009 evenals het vademecum stelt. Immers, verwerende partij stelt in casu dat verzoeker niet lokaal verankerd is doch houdt langs de andere zijde geen rekening met het tijdselement — met name dat tussen de aanvraag van 09.12.2009 en de beslissing van 21.10.2011 maar liefst bijna 2jaren voorbij waren. Minstens had men verzoeker de vraag gesteld of hij stukken kon bijbrengen en of nader kon preciseren hoe hij duurzaam lokaal verankerd was in België. Immers, verzoeker is sinds zijn binnenkomst in België steeds in het bezit gesteld van een legaal verblijf als student. Indien verwerende partij van mening was dat verzoeker hier helemaal niet verankerd was, dat spreekt het voor zich dat (nu de diensten van verwerende partij 1 en ondeelbaar zijn) minstens hadden moeten nagaan hoe het komt dat verzoeker steeds in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel gedurende zijn studies. Immers, in casu legt niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de hoorplicht aan verwerende partij de plicht op om het standpunt van verzoeker te horen, en dit kan maar enkel gebeuren door een advies te vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die verzoeker voor verduidelijking kan oproepen om hem te horen, zodat het beginsel audi et alteram partem kan worden gerespecteerd.*

1.1.12. *In casu werd verzoeker noch gehoord, noch werd zijn dossier overgemaakt aan de voormelde Commissie voor advies. Wanneer — zoals in specie het geval is — twijfel en/of onduidelijkheid bestaat over een dossier (zeker wat de lokale verankering betreft), dient verwerende partij als een zorgvuldige administratie, hetzij het voordeel van de twijfel te laten spelen in het voordeel van de rechtsonderhorige, hetzij een advies te vragen aan de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen.*

In de ogen van verzoeker, werd hij onheus bejegend, zodat er een beslissing werd genomen die een zodanige inpakt heeft op zijn verblijfsdossier.

1.1.13. *De bestreden beslissing (weigeringsregularisatie d.d. 21.10.2011) is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen te motiveren op een afdoende wijze en dient bij de beoordeling van de elementen van het dossier - zeker nu het een ernstig effect heeft op het verblijfsdossier van verzoeker — elke rechtsonderhorige in de mogelijkheid te stellen zijn dossier aan te vullen en bijkomende stukken toe te voegen aan het dossier. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoeker pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoeker in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen en of te worden gehoord in zijn standpunt. Evenmin werd zijn dossier — nu het niet kennelijk ongegrond is — aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen voorgelegd.*

1.1.14. *Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel evenals het beginsel van de hoorplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”*

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich heeft gebaseerd op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 maar dat zij niet in aanmerking komt voor de toepassing hiervan. Er wordt vooreerst gesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen duurzaam lokaal verankerd te zijn in België. Er wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij reeds sedert 2004/2005 is ingeschreven aan de Hogere Zeevaartschool voor een bachelor scheepswerktuig-

deskundige, doch tot op heden geen enkel diploma behaalde en dat het feit dat zij naar België kwam om te studeren en de voorgelegde standaardverklaringen van personen die zij er leerde kennen, de arbeidskaart C en bewijzen van tewerkstelling als werkstudent een logisch gegeven vormen en voortvloeien uit de machtiging die in toepassing van artikel 58 en verder van de vreemdelingenwet werd toegestaan. De aangehaalde elementen van integratie zijn bijgevolg niet uitzonderlijk en getuigen evenmin van een duurzame lokale verankering. Er wordt tevens geduid op het ongunstig advies van de burgemeester van de stad Antwerpen inzake de “*duurzame lokale verankering*” van de verzoekende partij en geconcludeerd dat uit de door de verzoekende partij aangehaalde elementen nergens blijkt dat zij het centrum van haar sociale, culturele, affectieve en economische belangen in België op een duurzame manier heeft gevestigd. Wat betreft het criterium 2.8B van de vernietigde instructie wordt bijkomend opgemerkt dat de verzoekende partij geen (model)arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd. Daarenboven moet de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minstens één jaar, dan wel van onbepaalde duur zijn en mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon, terwijl de meest recente arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij voorlegt een deeltijds contract voor bepaalde duur (één maand) uitmaakt. Er wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij aldus evenmin voldoet aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. De aanvraag wordt verworpen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.3 Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat zij niet en/of onvoldoende zou kunnen aantonen duurzaam lokaal verankerd te zijn in België. Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat zij voldoet aan de overige voorwaarden van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat zij wel duurzaam lokaal verankerd is en haalt de volgende elementen aan om dit te staven. Zij betoogt reeds meer dan zes jaar in België te verblijven met het verblijfsstatuut van student. Zij stelt dat het jaarlijks verlengen van dit statuut niet strookt met de stelling in de bestreden beslissing als zou zij niet duurzaam lokaal verankerd zijn. Tevens duidt zij op het tijdslement daar de verwerende partij bijna twee jaar na het indienen van haar aanvraag heeft gesteld als zou zij niet duurzaam verankerd zijn. Zij meent dat de handelwijze van de verwerende partij dan ook getuigt van weinig goede trouw en haalt de instructie van 19 juli 2009 aan, alsmede het *vademecum* van 20 september 2009 ter verduidelijking van vernoemde instructie, aangaande de Commissie van advies voor vreemdelingen. Zij meent dat de verwerende partij bij de minste twijfel betreffende haar duurzame lokale verankering in België, zorgvuldig en redelijk diende te handelen en haar hetzij het voordeel van de twijfel diende te gunnen, hetzij het dossier diende voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen, die een niet bindend advies zal uitbrengen. Bovendien betoogt de verzoekende partij dat zij sinds haar binnenkomst in België steeds in het bezit is gesteld van een legaal verblijf als student en zij niet de kans heeft gekregen stukken bij te brengen, dan wel te preciseren op welke wijze zij duurzaam lokaal verankerd is in België. Zij concludeert dat de verwerende partij haar om bijkomende stukken, dan wel precisering had moeten vragen en minstens de reden had moeten nagaan waarom zij steeds in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel gedurende haar studies, die juist door het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht aan de verwerende partij worden opgelegd. Hieraan kan volgens de verzoekende partij worden voldaan door haar dossier voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen, die haar tevens kan oproepen teneinde haar te horen, zodat het beginsel *audi et alteram partem* wordt gerespecteerd.

In tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de verzoekende partij niet kan aantonen duurzaam lokaal verankerd te zijn in België, voert de verzoekende partij in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan - zij het tevens middels het standpunt haar dossier voor te leggen aan de Commissie van advies voor vreemdelingen - dat zij wél duurzaam lokaal verankerd is in België. Deze voorwaarde op een ononderbroken wijze in België te verblijven en dit sinds 31 maart 2007 werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift de desbetreffende bepalingen uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en haar *vademecum* citeert, geldt hetzelfde voor de mogelijkheid het dossier in dit kader voor te leggen aan een Commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting van 25 april 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt te volharden in wat werd uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift, zoals zij dit tevens heeft aangegeven in haar verzoek tot horen van 26 maart 2012.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 Ten overvloede dient erop gewezen dat waar de verzoekende partij de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting aanvoert, de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht kan vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit betekent *in casu* niet dat zij mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met bewijsstukken te staven.

De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167 887 en OPDEBEEK, I., “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel, met name het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het gehoord worden van de verzoekende partij diende *in casu* dan ook niet plaats te vinden. Te dezen kan de verzoekende partij hoe dan ook niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS